

• Hond vergezelt slechtziende Joyce De Ceulaerde elke dag naar school

2010 Dier van het jaar

Terugblik. Tot 31 december blik uw krant terug op de meest bijzondere verhalen van het voorbije jaar. Vandaag zoeken we ‘het dier van het jaar’ opnieuw op: blindengeleidehond Pico.

“Klasgenoten zijn Pico al gewoon”

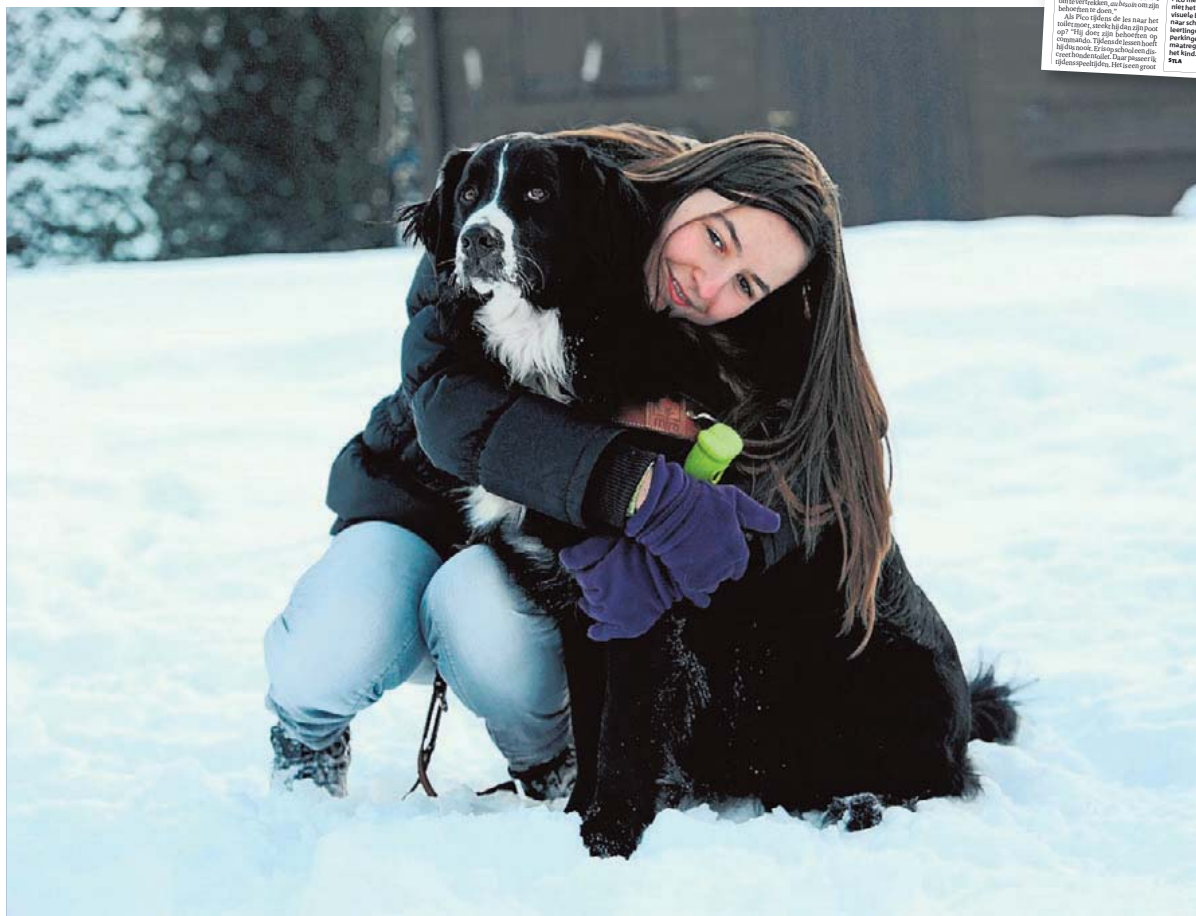
Vorselaar

De schooldagen van de slechtziende Joyce De Ceulaerde (14) uit Vorselaar zien er sinds september heel anders uit. Haar geleidehond Pico vergezelt haar steevast elke dag naar de school. Reden genoeg om het beest te kronen tot ‘dier van het jaar’.

De komst van de geleidehond maakte het leven van Joyce De Ceulaerde een stuk aangenaamer. Joyce is de eerste tiener die met een geleidehond naar een ‘gewone’ school gaat. Samen met haar ouders zamelde Joyce via allerlei acties geld in om Pico in huis te krijgen. Pico is afkomstig uit een Canadees nest en volgde een opleiding bij de hondenschool Mira in Frankrijk. Als we bij Joyce en haar moeder op Sassenhout in Vorselaar op een besneeuwde dag binnenstappen, komt de hond ons uitgebreid begroeten. Op school, als Pico een harnas draagt, is de hond een stuk minder speels. Daar wijkt hij bijna geen minuut van de zijde van Joyce, die het derde jaar humane wetenschappen volgt aan het Kardinaal Van Roey-Instituut in Vorselaar. Na enkele maanden is Pico al goed ingeburgerd op de Vorselaarse school.

Snurken

“In het begin keken alle leerlingen van de school wel naar ons, maar dat is al een flink stuk geminderd”, vertelt Joyce De Ceulaerde.

Joyce De Ceulaerde uit Vorselaar knuffelt haar geleidehond Pico. Hij verdient het want het beest mag zich ‘dier van het jaar 2010’ noemen. FOTO HILDE VAN GEIRT

“Mijn klasgenoten vonden de komst van Pico heel plezant, maar ze zijn hem al goed gewoon. Ze lachen ook niet meer als Pico eens geeuwt of snurkt in de klas. In de lessen biologie heeft de leerkracht al eens naar Pico verwezen. En als de hond eens goed durft te geeuwen in de klassen, zegt de leraar wel eens: Pico

geeft mij gelijk.” Joyce beschikt achteraan in de klas over een hoekje waar ze met haar geleidehond terecht kan. Tijdens de lessen zit of ligt Pico meestal achteraan in de klas. “Maar als ik bijvoorbeeld naar voor moet komen voor een spreekoefening, dan wil Pico mee”, lacht Joyce. “Mijn klasgeno-

ten vinden hem wel schattig, maar als hij zijn harnas aan heeft, dan mag hij niet worden geaaid. Dat weet iedereen op school intussen heel goed. En soms luistert Pico op school wel eens minder goed, maar dan krijgt hij van mij minder snoepjes. Op de speelplaats is mijn hond verzot op de papertjes van muffins die de scho-

JOYCE DE CEULAERDE
Baasje van geleidehond Pico

“Als de hond in de klas eens goed durft te geeuwen, zegt de leraar wel eens: Pico geeft mij gelijk.”

lieren achterlaten. Maar daar moet hij absoluut afblijven.”

Ook in het dagelijkse leven is Pico intussen een onafscheidelijke vriend geworden van het tienermeisje. De hond vergezelt de familie zonder problemen naar de bioscoop in Turnhout, een toneelvoorstelling in Vorselaar en naar de bowlinghal. Joyce is na de komst van Pico zelf helemaal opengebloeid.

“Ze is veel zelfstandiger, socialer en mondiger geworden”, voegt haar moeder Sandra Van Geel eraan toe. “De mensen spreken haar ook gemakkelijker aan als ze een hond bij zich heeft.” Joyce hoopt later psychologie te gaan studeren, hopelijk met Pico nog altijd aan haar zijde.

BART VAN DEN LANGENBERGH